

sonnummer altid skal benyttes som journalnummer i kommunens interne sagsregistrering eller edb-systemer, skyldes dette, at det i visse situationer er nødvendigt at medinddrage en ægtefælles eller en hel families forhold under behandlingen af den anden ægtefælles forhold. Efter bestemmelsens ordlyd afgør kommunen i sådanne tilfælde selv, hvorledes registreringen tilrettelægges mest hensigtsmæssigt, hvor der bl.a. skal tages ligestillingsmæssige hensyn, men kommunen har ret til – og efter omstændighederne også pligt til – at tage andre hensyn, herunder afveje forskellige hensyn i forhold til hinanden.

Indenrigsministeriet har ved flere lejligheder – senest ved brev af 24. februar 1997 fra den daværende indenrigsminister til samtlige kommunalbestyrelser – henledt kommunernes opmærksomhed på disse bestemmelser og indskærpet, at disse iagttages i sagsbehandlingen.

I nævnte brev fra 27. februar 1997 til kommunerne er det anført, at det under alle omstændigheder bør vurderes, hvem af ægtefællerne, der er hovedperson i forhold til den sagsbehandling, der skal finde sted – det vil sige f.eks. den, som en ydelse vedrører. Det er endvidere anført, at iagttagelsen af ligestillingsmæssige hensyn bl.a. også indebærer, at når en kvinde, der på grund af sine egne forhold er registreret i forvaltningen, indgår ægteskab, skal forvaltningen fortsat anvende kvindens eget personnummer som journalnummer. Såfremt begge ægtefæller før indgåelsen af ægteskabet var registreret i forvaltningen, og ægtefællerne ønskes henført til den samme sag, anvendes den af ægtefællernes personnummer, som har den mest omfattende sag.

Men uanset hvordan en sag er registreret, vil det altid være muligt for en kommune at finde en sag frem ud fra kvindens eget personnummer. De praktiske muligheder for at iagttage bestemmelsen, jf. folkeregistreringsbekendtgørelsens § 22, stk. 3, om, at kommunen kun kan kræve oplysning om pågældendes eget personnummer ved henvendelser til forvaltningen, har bl.a. Kommunernes Landsforening orienteret kommunerne om så langt tilbage som i 1987.

Der er derfor ikke behov for at ændre lovgivningen på dette område, som spørgeren lægger op til.«

Spm. nr. S 94

Til trafikministeren (7/10 98) af:

Birthe Rønn Hornbech (V):

»Er taxaloven og de udstedte bekendtgørelser i overensstemmelse med EU-konkurrence retten, og vil ministeren indrette reglerne efter Konkurrencerådets henstillinger?«

Svar (20/10 98)

Trafikministeren (Sonja Mikkelsen):

Folketinget vedtog den 14. maj 1997 lov nr. 329 om taxikørsel m.v.

I Folketingets behandling indgik udtalelserne fra Konkurrencerådet, som ud fra en konkurrence retlig betragtning bl.a. anførte, at erhvervet skulle kunne udføres i fri og lige konkurrence af erhvervsdrivende, som selv skulle kunne bestemme serviceniveau og priser samt være fritstillet i valg af samarbejdsformer.

Der var ikke under udvalgsbehandlingen til slutning til en ændring af lovforslaget i overensstemmelse hermed, og jeg agter derfor ikke foreslå ændringer af taxiloven, der tager sigte herpå.

For så vidt angår spørgsmålet om lovgivningens overensstemmelse med EU's konkurrence ret, kan jeg oplyse, at Europa-Kommissionen senest i december 1997 har meddelt, at Fællesskabet ikke har vedtaget foranstaltninger med hensyn til adgang til erhvervet eller markedet for erhvervsmæssig personbefordring med taxi, hvorfor Danmark kan vedtage sådanne foranstaltninger under overholdelse af Traktatens almindelige bestemmelser, navnlig princippet om ikke diskriminering med hensyn til nationalitet eller etableringssted. Samtidig blev det meddelt, at der ikke var behov for at indhente en udtalelse om gennemførelsesbestemmelser, der supplerer og gennemfører loven.

Jeg kan supplerende oplyse, at der ved Københavns Byret er en verserende retssag, hvori også indgår spørgsmål om taxilovgivningens overensstemmelse med EU-rettens konkurrenceregler.